

MURÁNYI ZITA

mintha isten

MURÁNYI ZITA (1982) Budapest

csak akinek nincsen már
végképp semmi mása
örül ha egy hajnali órán a hold palástja
sárga burkát úgy húzza az éjszakára

mintha most bújtatná abba a
porladó csigaházba ahonnét csillagtalan arcára
aranyat koszolva újra előbújik a reggel
és együtt labdázik a fellegekkel

ilyenkor sárga a cinege szárnya
az eget hasítja ketté az a különös lárma
mintha száz csőr tompa harsonája
hangolna arra a korai föltámadásra

amikor júdás ingét leveti az ég
a hajnal vörösén átdereng az ébredés
hirtelen csönd lesz mintha egymást
oltanák ki fűszálcsörrenések

és a nap csókja váltaná meg azt az
áthatolhatatlan szürkeséget
újra az ég felé néznek a fák a mennybe karmol az ág
mintha isten érintené meg a lombkoronát.

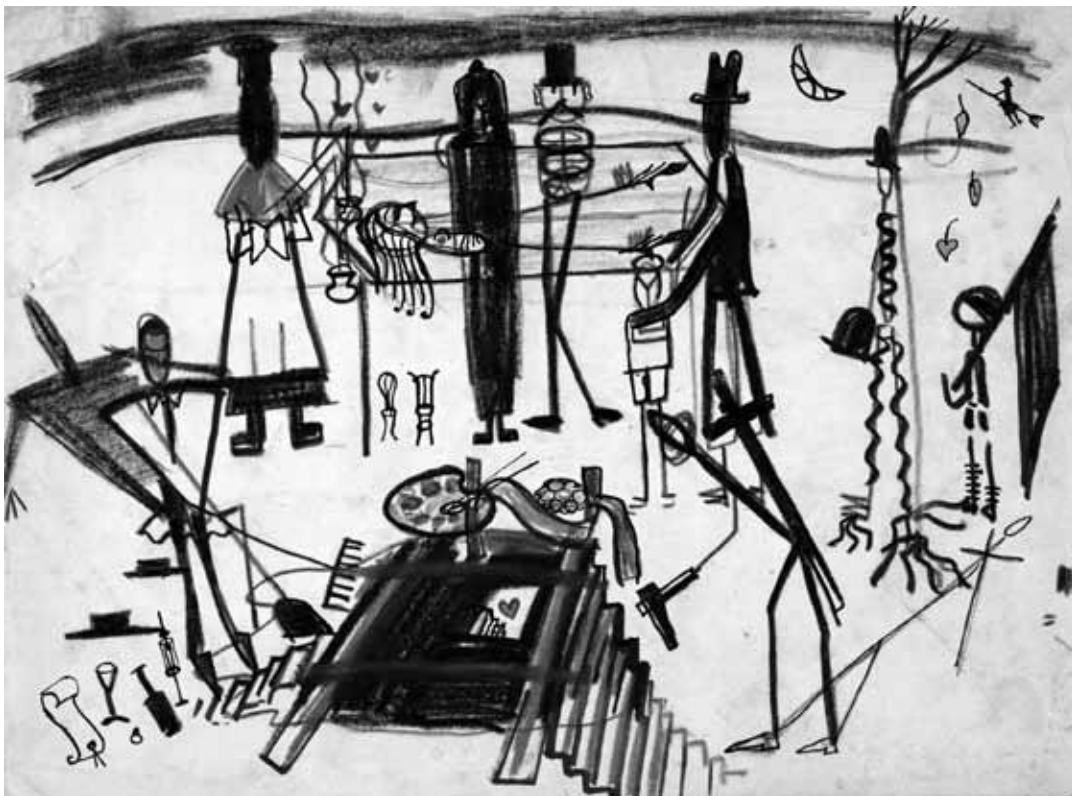
princípium

ahol álomban jártam tiltott táj az alagút végén nem fény
oázis virágzó gyümölcsfák és itt-ott már egy-egy terméskezdemény
is látszani-növekedni kezdett bár volt ahol eltakarták a levelek
és ha lejjebb egészen a liget végéig mentem
ott már csúcsával szúrt az égbe egy hegy
eltűnt ez a sehány kilométeres éden
de a hegy lábánál a szikes földet
még ugyanúgy áterezte szinte vérzett
a talaj ahol átütötte a gyökérzet
és vörös volt éppúgy mint egy harsogó alma
mindez így együtt már oly kerek egy mennyei szintagma
szinte azon nyomban bűnbe is estem de nem
azt olvastam az 5-ös Adam Kadmon száma
és az ördög is de őt ugyanakkor taszítja is
a pentagramma még láttam hogy a mézesen ringó gyümölcsbe
darázs csíp azon tanakodtam akkor vajon Éva
szerencseszáma-e a tíz és ha velem együtt isten is látta
egy kapu előtt gurult szétmállva a bűn bölcsoje
valami évtizedes átkot bocsát rá röptében török ki a fullánkja
de belehasított az éjszakába és aztán ez egy kitalált alma

eltűnt a kertkapu az alagút a fák újra a valóság pokoli dimenzióját
 már félig ébren de még várt rám egy hazaút
 az ördög szekerén amit mégis a megváltás felé húztak a napcsikók vagy az a megnevezhetetlen égi
 princípium.

de mi nem

mintha most állna össze ezüstös cseppekből
 egy angyaltemető vagy mennyei emlők apró csontrepeszei
 a felhők ha kipréselik magukból az esőt és már eltelt a föld
 a rázubogó csapadékfeleslegből tenger nő ki
 egy-egy mélyülő sírdomb
 vagy öböl és ha mégis ott fekszenek az úr gondviselői
 nem haltak meg csak egy-egy ezüstös comb
 ragyog a tenger és habját fölējük redőzi
 mert nekik ott kell a víz alatt megöregedni
 az iszapba szorítani a sárga trombitákat
 mert odahajítja minden esti
 órában legdrágább sugarait a nap
 amikor eljön az ideje a föltámadásnak
 hófehér szárnyukká szelídül a menny szögesdrótja az ég
 és a felhők egy utolsó nagy végső porladással
 még esővé omlnak és túlcsordul a tengerfenék
 de mi nem leszünk jelen a végítéletnél.

Marionett, é. n.